

[Ulrich.]

mere har man været saa forudseende i den danske Rigsdag, at man allerede i Færdselslovens § 21 — og denne Lov er dog fra 1923 — har indsat en Bestemmelse, der giver den højtærede Minister Adgang til at gribe ind og sørge for, at saadanne Sikringer finder Sted.

Naar Ministeren imidlertid alligevel har forelagt dette Lovforslag, saa er, som sagt, Grunden formentlig denne, at der er sket en hel Del Ulykker, og at man efter Ministerens Mening ikke i tilstrækkelig Grad ude omkring i Amts- og Sognekommuner har taget Initiativet til at gribe ind paa dette Omraade, hvorfor Ministeren ønsker gennem en særlig Lov at faa Adgang til at gribe ind og foranledige, at Foranstaltninger i saa Henseende bliver truffet. Dertil kommer, hvad jeg synes er meget fornuftigt, at Ministeren ønsker at holde disse specielle Forhold for sig og at aflaste de Kommuner, der er særlig uheldigt stillede, fordi de har mange Broer og mange Jernbaneoverskæringer, saaledes at Motorafgiften bliver ensartet fordelt over hele Landet, og saa at de paagældende Udgifter ikke kommer til at virke særlig tyngende paa enkelte Kommuner, men kommer til at hvile ens paa alle. Dette Synspunkt kan jeg ganske billige, og jeg kan tilsige mit Partis Medvirkning til at gennemføre saadanne Foranstaltninger, at disse Broforstærkninger og Sikringer af Jernbaneoverkørsler foretages saaledes, at der aftages forlods et Beløb af Motorafgiften til at dække disse Arbejders Udførelse. Det finder vi fornuftigt, og det kan vi gaa med til, men om den Maade, hvorpaa den højtærede Minister foreslaar Sagen praktiseret, er den rette, derom turde der være ganske overordentlig Tvivl.

Min første Anke overfor Ministerens Forslag er, at der foreslaas nedsat to Kommissioner til at ordne hele dette Forhold. Jeg mener, at disse Kommissioner er ganske unødvendige, og jeg kan ikke med min bedste Villie forstaa, hvad en kongelig Kommissarius har med hele denne Sag at gøre. Det skulde da kun være, at den højtærede Minister ønsker at skaffe disse høje Kommissarii noget at bestille, for jeg antager ikke, de har noget at bestille i Forvejen. Men i saa Fald skal jeg anbefale den højtærede Minister en anden Udvej: nedlæg disse Embeder, det vilde dog betyde en stor Besparelse for Staten; er der ikke noget til dem at bestille, er der ingen Grund til at opretholde dem, og da der sikkert ikke i en overskuelig Fremtid skal

bygges nye Baner herhjemme — jeg antager ikke, at den højtærede Minister vil stille Forslag i den Retning, da det ikke er noget særlig rentabelt Foretagende —, vilde der være udmærket Anledning for den højtærede Minister til at indlægge sig Fortjeneste ved at foreslaa disse Besparelser i Statens Administration. Det Arbejde, som her skal udføres, vil jeg henstille, at man overgiver i de Hænder, som i Virkeligheden er fuldt ud i Stand til at kunne udføre det uden nogen som helst forøget Udgift, nemlig Overvejsinspektøren og de bestaaende Amtsvejjudvalg med de dertil knyttede Amtsvejsinspektører. Der har man et Organ, hvorved man vil kunne faa disse Foranstaltninger ført ud i Livet, ført ud paa en praktisk Maade og paa et økonomisk godt Grundlag uden nogen som helst unødvendige Udgifter til Kommissionsarbejder og uden noget som helst Bengnaveri for nogen som helst. Jeg skal henstille til den højtærede Minister at overveje dette.

Det forekommer mig, at de, der først og fremmest har Interesse i denne Sag, nemlig de motorkørende, som betaler de Penge, der skal anvendes til Arbejdets Udførelse, er interesserede i at faa Adgang til overfor de forskellige Amter at gøre Krav gældende eller gøre Indstilling om, at de og de bestemte Arbejder udføres i Henhold til denne Lov, lige saavel som Kommuner kunde gøre Henstillinger til disse Amtsudvalg om, at forskellige Foranstaltninger foretages. Ogsaa Statsbanerne og andre Baner maatte selvfølgelig kunne gøre Indstilling om saadant. De forskellige Amter samlede saa disse Indstillinger og sendte dem ind til Overvejsinspektøren, som er den, der skal føre de direkte Forhandlinger med Ministeren; derigennem vilde denne Sag faa et ganske naturligt Forløb, og det vilde kunne blive ordnet paa den mest betryggende og økonomiske Maade. Jeg haaber ikke, at den højtærede Minister lader Hensynet til at skaffe Arbejde til en arbejdsløs indenfor Statens Administration, være afgørende fremfor Hensynet til at faa denne Sag ordnet paa en mere praktisk og mere hensynsfuld Maade.

Jeg vil ligesom de to ærede Medlemmer, der har talt før mig, mene, at det er nødvendigt, at der fastsættes et Maksimumsbeløb, som ikke maa overskrides i et enkelt Aar. Det kan jo ikke være Meningen, at man vil følge den højtærede Minister i det Forslag, som rummes i § 2, thi dette vilde i Virkeligheden aabne Adgang til at anvende ganske overordentlig store Beløb i Løbet af meget kort Tid.